

Ессä оМ рѸссарнас оСН цкѸапагнас ннсторнска еннет AV VLADIMIR PUTIN 2021 12 JULI

Bokomslag till den ryska upplagan och bild på författaren

Essän *Om ryssarnas och ukrainarnas historiska enhet* publicerades 12 juli 2021. Den är alltså skriven av Vladimir Putin. Jag (Tobias) har med ChatGPT:s hjälp översatt texten från engelska. Nedan är essän i sin helhet. **Observera** att rubriker och underrubriker har jag och ChatGPT lagt till för att underlätta läsningen.

ЕССА ОМ РѸССДЯИДЗ ОСН ЦКЯДФИДЯИДЗ НФСТОЯФСКД ЕИИЕТ.....	1
UPPGIFTER	2
ESSÄ OM RYSSARNAS OCH UKRAINARNAS HISTORISKA ENHET	2
KAPITEL 1: TIDEN FRÅN 800-TALET FRAM TILL MEDELTIDEN MED FOKUS PÅ KIEVRIKET	2
.....	3
KAPITEL 2: POLSK-LITAUISKA RIKETS FRAMVÄXT FRAM TILL 1700-TALET	3
KAPITEL 3: DET SENA 1800-TALET RYSKA IMPERIALISM OCH UKRAINSK NATIONALISM	6
KAPITEL 4: RYSKA REVOLUTIONEN OCH INBÖRDESKRIGET – UKRAINSK SJÄLVSTÄNDIGHET OCH SKAPANDET AV SOVJETUNIONEN (1900-TALET)	6
KAPITEL 5: 1939 FRAM TILL SJÄLVSTÄNDIGHETEN 1992	8
KAPITEL 6: UKRAINA OCH RYSSLAND EFTER 1992 (MED VISSA TILLBAKABLICKAR).....	10
KÄLLA	13
REFERENSER.....	13

Uppgifter

Övergripande uppgift: Hur argumenterar Vladimir Putin utifrån historien att Ukraina inte är en självständig stat och borde vara en del av Ryssland?

1. A) Gör en tidslinje där du/ni markerar 5–10 historiska händelser och skeenden som Putin skriver om i essän. Tidslinjen kan börja på 800-talet och sluta med innevarande år.
B) Koppla om möjligt historiska personer till händelserna och skeendena. Ta endast med personer som nämns i texten.
2. Finns det historiska händelser/skeenden som du/ni anser borde finnas med i essän som Putin utelämnat? Markera dem på tidslinjen med annan färg eller dylikt (så att det syns att de inte nämns i texten).
3. Vilka historiska källor skriver Putin att han använt sig av när han skrev essän?
4. Ge exempel på ord som Putin använder för Ukraina och ukrainarna, och vilka han använder för Ryssland och ryssar.
5. Hur argumenterar Putin för att Ukraina är en del av Ryssland? Diskutera 3–5 argument.
6. Hur förklarar Putin att Ukraina och ukrainarna genom historien vid flera tillfällen i historien vänt sig bort från Ryssland (inte minst nu i och med kriget som startade 2014)?
7. Välj ut 3–5 av Putins argument för att Ukraina borde vara en del av Ryssland och diskutera motargument för dem som anser att Ukraina bör vara en självständig stat.
8. Diskutera Putins sätt att använda historien i mindre grupper och därefter i helklass.

OBS! Kapitelindelning och rubriker har jag lagt till för att förenkla läsningen något.

Essä om ryssarnas och ukrainarnas historiska enhet

Av Vladimir Putin 1921

Kapitel 1: Tiden från 800-talet fram till medeltiden med fokus på Kievriket

Del 1a: Kievriket (kallat Rus) bildas

För att bättre förstå nutiden och blicka mot framtiden behöver vi vända oss till historien. Självklart är det omöjligt att i denna artikel täcka alla händelser som ägt rum under mer än tusen år. Men jag kommer att fokusera på de avgörande och centrala ögonblick som är viktiga för oss att minnas, både i Ryssland och Ukraina.

Ryssar, ukrainare och vitryssar är alla ättlingar till det forna **Rus** som var Europas största stat. Slaviska och andra stammar över det vidsträckta territoriet – från Ladoga, Novgorod och Pskov till Kiev och Tjernigov – förenades av ett gemensamt språk (som vi idag kallar fornspråket ryska), ekonomiska band, styret av furstar från **Rurikdynastin** och – efter

kristnandet av Rus – den ortodoxa tron. Det andliga val som gjordes av Sankt Vladimir, som var både furste av Novgorod och storfurste av Kiev, präglar fortfarande i hög grad vår samhörighet idag.

Fursten i Kiev hade en dominerande position i det forna Rus. Detta hade varit sedan slutet av 800-talet. **Nestorskrönikan** bevarade för eftervärlden profeten Olegs ord om Kiev: ”Låt det vara moder till alla ryska städer.”

Senare, som andra europeiska stater vid den tiden, mötte det forna Rus en nedgång i centralstyret och **fragmentering**. Samtidigt uppfattade både adeln och folket Rus som ett gemensamt område, som sitt hemland.

Del 1b: Mongolinvasion och nya stater skapas ur Kievriket 1200-talet

Fragmenteringen fördjupades efter **Batu Khans** förödande invasion, som ödelade många städer, inklusive Kiev. Den nordöstra delen av Rus hamnade under **Gyllene horden** men behöll en begränsad självständighet. De södra och västra ryska områdena blev till stor del en del av Storfurstendömet Litauen, som i historiska källor ofta kallades Storfurstendömet Litauen och Ryssland.

Medlemmar av furste- och **bojarklaner** bytte ofta tjänst från en furste till en annan, slogs inbördes men ingick också vänskapsband och allianser. Voivod Bobrok från Volyn och sönerna till Storfursten av Litauen Algirdas – Andrij från Polotsk och Dmitrij från Bryansk – stred tillsammans med Storfursten Dmitrij Ivanovitj av Moskva på Kulikovofältet. Samtidigt ledde Storfursten av Litauen Jogaila – son till en furstinna från Tver – sina trupper för att ansluta sig till Mamai. Dessa är alla sidor av vår gemensamma historia, som återspeglar dess komplexa och mångfacetterade natur.

Det viktigaste är att människor både i de västra och östra ryska områdena talade samma språk. Deras tro var **ortodox**. Fram till mitten av 1400-talet förblev den kyrkliga organisationen enad.

På en ny etapp av den historiska utvecklingen kunde både Litauiska Rus och Moskva Rus ha blivit centra för samling och konsolidering av det forna Rus territorium. Så blev det att Moskva blev återföreningens medelpunkt och fortsatte traditionen av den gamla ryska statsbildningen. Moskvas furstar – ättlingar till furst Alexander Nevskij – befriade sig från det utländska oket och började samla de ryska länderna.

Kapitel 2: Polsk-litauiska rikets framväxt fram till 1700-talet

Del 2a: Storfurstendömet Litauen och valet av religion

I Storfurstendömet Litauen utspelade sig andra processer. På 1300-talet **konverterade** Litauens härskande elit till katolicismen. På 1500-talet ingicks Lublinfördraget med Polens kungarike, vilket skapade den **polsk-litauiska unionen**. Den polska katolska adeln fick omfattande markinnehav och privilegier på Rus territorium. Genom Brestunionen 1596 underordnade sig

en del av den västryska ortodoxa prästerskapet påvens auktoritet. En process av **polonisering** och **latinisering** inleddes, vilket trängde undan den ortodoxa tron.

Del 2b: Chmelnytskyj och kosackerna

Som en följd av detta växte befrielseörelsen bland den ortodoxa befolkningen i Dneprregionen under 1600- och 1700-talen. Händelserna under **hetman** Bohdan **Chmelnytskyjs** tid blev en vändpunkt. Hans anhängare kämpade för autonomi från den polsk-litauiska unionen.

I en appell från 1649 till kungen av den polsk-litauiska unionen krävde **zaporizjakosackerna** att rättigheterna för den ryska ortodoxa befolkningen skulle respekteras, att **vojvoden** i Kiev skulle vara rysk och av grekisk tro, samt att förföljelsen av Guds kyrkor skulle upphöra. Men kosackerna fick inget gehör.

Bohdan Chmelnytskyj vände sig då till Moskva, vars förfrågan behandlades av Zemskij Sobor. Den 1 oktober 1653 beslutade den högsta representativa församlingen i den ryska staten att stödja sina trosbröder och ta dem under sitt beskydd. I januari 1654 bekräftade **Peryjaslavrådet** detta beslut. Därefter besökte Bohdan Chmelnytskyjs och Moskvas ambassadörer dussintals städer, inklusive Kiev, där befolkningen svor trohet till den ryske **tsaren**. Något liknande skedde inte i samband med Lublinfördraget.

I ett brev till Moskva 1654 tackade Bohdan Chmelnytskyj tsar Aleksej Michajlovitj för att han tog ”hela zaporizjakosackernas här och hela den ryska ortodoxa världen under tsarens starka och höga hand”. Det visar att kosackerna, i sina appellationer till både den polske kungen och den ryske tsaren, definierade sig som ryska ortodoxa människor.

Del 2c: Krigen med Sverige och kosackledarna Chmelnytskyj och Mazepa

Under det utdragna kriget mellan den ryska staten och den polsk-litauiska unionen avlägsnade sig vissa av hetmanerna, Bohdan Chmelnytskyjs efterföljare, från Moskva eller sökte stöd från Sverige, Polen eller Turkiet. Men för folket var det ett befrielsekrig. Det avslutades med stilleståndet i Andrusovo 1667. Det slutliga resultatet fastställdes genom den eviga freden 1686. Den ryska staten införlivade staden Kiev och områdena på vänstra stranden av Dnepr, inklusive Poltavaregionen, Tjernigovregionen och Zaporizjzja. Deras invånare återförenades med huvuddelen av det ryska ortodoxa folket. Dessa territorier kallades ”**Malorossia**” (Lillryssland).

Namnet ”Ukraina” användes oftare i betydelsen av det fornrussiska ordet ”**okraina**” (utkant), som förekommer i skriftliga källor från 1100-talet och avser olika gränsområden. Och ordet ”ukrainare” hänvisade, enligt arkivdokument, ursprungligen till gränsvakter som skyddade de yttre gränserna.

På den högra [det vill säga väster om floden] flodbanken, som förblev under den polsk-litauiska unionens kontroll, återställdes de gamla ordningarna, och det sociala och religiösa förtrycket intensifierades. Tvärtom utvecklades de områden på vänstra flodbanken, som tagits

under skydd av den enade staten, snabbt. Människor från den andra sidan av Dnepr flyttade i stora skaror till dessa områden, där de fann stöd hos folk som talade samma språk och hade samma tro.

Under stora nordiska kriget mot Sverige ställdes folket i Malorossia inte inför något val om vem de skulle stödja. Endast en liten del av kosackerna stödde **Mazepas** uppror. Människor av alla samhällsgrupper såg sig som ryska och ortodoxa.

De högre kosackofficerarna, som tillhörde adeln, nådde höjder inom politiska, diplomatiska och militära karriärer i Ryssland. Utexaminerade från **Kiev-Mohyla-akademien** spelade en ledande roll inom kyrkolivet. Detta var fallet både under hetmanatet – en i huvudsak **autonom** statsbildning med en särskild inre struktur – och senare i det ryska imperiet. Malorossianerna bidrog på många sätt till att bygga det stora gemensamma landet – dess statskick, kultur och vetenskap. De deltog i utforskningen och utvecklingen av Ural, Sibirien, Kaukasus och Fjärran Östern. Under sovjettiden innehade dessutom personer med ursprung i Ukraina höga och ibland de högsta posterna i ledningen för den enade staten. Det räcker att nämna Nikita Chrusjtjov och Leonid Brezjnev, vars partikarriärer var nära förknippade med Ukraina, och som ledde **Sovjetunionens** kommunistiska parti i nästan 30 år.

Del 2d: Ryssland under Katarina den stora fram till första hälften av 1800-talet

Under andra hälften av 1700-talet, efter kriget med Osmanska riket, införlivade Ryssland Krim och Svartahavsområdet, som kom att kallas **Novorossia**. Dessa områden befolkades av människor från alla ryska provinser. Efter delningarna av den polsk-litauiska unionen återfick det ryska imperiet de västra gamla ryska områdena, med undantag för Galicien och Transkarpatien, som blev delar av det österrikiska – och senare **österrikisk-ungerska – imperiet**.

Integrationen av de västra ryska områdena i den enade staten var inte enbart ett resultat av politiska och diplomatiska beslut. Den grundades på gemensam tro, delade kulturella traditioner och – som jag vill betona igen – språklig likhet. Redan i början av 1600-talet skrev en av den **unierade kyrkans** ledare, Joseph Rutsky, till Rom att människorna i **Moskoviens** rike kallade ryssarna från den polsk-litauiska unionen för sina bröder, att deras skriftspråk var helt identiskt och att skillnaderna i talspråk var obetydliga. Han jämförde detta med invånarna i Rom och Bergamo – vilket vi vet är centrum respektive norr i dagens Italien.

Århundraden av splittring och liv inom olika stater skapade naturligtvis regionala språkliga särdrag och resulterade i framväxten av dialekter. Det folkliga talspråket berikade det litterära språket. Ivan Kotljarevskij, Grigorij Skovoroda och **Taras Sjevtjenko** spelade en enorm roll här. Deras verk är vår gemensamma litterära och kulturella arv. Taras Sjevtjenko skrev poesi på ukrainska och prosa främst på ryska. Nikolaj Gogols böcker, skrivna på ryska av en patriot från Poltava, är fulla av malorossiska folkliga uttryck och motiv. Hur kan detta arv delas mellan Ryssland och Ukraina? Och varför göra det?

De sydvästra delarna av det ryska imperiet – Malorossia, Novorossia och Krim – utvecklades som etniskt och religiöst mångskiftande områden. **Krimitatarer**, **armenier**, greker, judar,

karaiter, krymtjaker, bulgarer, polacker, serber, tyskar och andra folk bodde där. De bevarade alla sin tro, sina traditioner och seder.

Kapitel 3: Det sena 1800-talets ryska imperialism och ukrainsk nationalism

Jag [Vladimir Putin] tänker inte idealisera något. Vi vet om **Valuevcirkuläret** från 1863 och **Ems-ukasen** från 1876, som begränsade publicering och import av religiös och samhällspolitisk litteratur på ukrainska. Men det är viktigt att förstå den historiska kontexten. Dessa beslut fattades mot bakgrund av dramatiska händelser i Polen och den polska nationella rörelsens försök att utnyttja "den ukrainska frågan" till sin egen fördel. Jag vill tillägga att skönlitteratur, ukrainska poesiböcker och folksånger fortsatte att publiceras. Det finns objektiva bevis på att det ryska imperiet bevittnade en aktiv utveckling av en malorossisk kulturell identitet inom den större ryska nationen, som förenade storryssar, maloryssar och vitryssar.

Samtidigt började idén om det ukrainska folket som en separat nation från ryssarna ta form och vinna mark bland den polska eliten och en del av den malorossiska intelligentsian. Eftersom det saknades historisk grund – och inte kunde finnas någon – underbyggdes dessa slutsatser av olika konstruktioner, inklusive påståenden om att ukrainare var de sanna slaverna, medan ryssarna, "moskoviterna", inte var det. Sådana "hypoteser" började i allt högre grad användas som politiska verktyg i rivaliteten mellan europeiska stater.

Sedan slutet av 1800-talet anammade de österrikisk-ungerska myndigheterna denna berättelse och använde den som en motvikt mot den polska nationella rörelsen och pro-moskva-sympatierna i Galicien. Under första världskriget spelade Wien en roll i skapandet av den så kallade Legionen av ukrainska sich-skyttar. Galizier som misstänktes för sympati med den ortodoxa kristendomen och Ryssland utsattes för brutal repression och fängslades i koncentrationsläger som **Thalerhof** och **Terezin**.

De fortsatta händelserna hängde ihop med de europeiska imperiernas kollaps, det brutala inbördeskriget över den forna ryska statens vidsträckta territorium och utländsk intervention.

Kapitel 4: Ryska revolutionen och inbördeskriget – Ukrainsk självständighet och skapandet av Sovjetunionen (1900-talet)

Del 4a: Revolutionen och Ukraina

Efter februarirevolutionen bildades i mars 1917 Centrala Rådet (Centralrådet) i Kiev, med avsikt att fungera som ett högsta maktorgan. I november 1917, genom sitt Tredje Universal, deklarerade Centrala Rådet skapandet av den **Ukrainska folkrepubliken (UPR)** som en del av Ryssland.

I december 1917 anlände UPR:s representanter till **Brest-Litovsk**, där Sovjetryssland förhandlade med Tyskland och dess allierade. Vid ett möte den 10 januari 1918 läste ledaren

för den ukrainska delegationen upp en not som förklarade Ukrainas självständighet. Kort därefter proklamerade Centrala Rada Ukrainas självständighet genom sitt Fjärde Universal.

Den deklarerade suveräniteten varade dock inte länge. Bara några veckor senare undertecknade Radas delegater ett separat avtal med Tysklands blockländer. Tyskland och Österrike-Ungern, som befann sig i en desperat situation, behövde ukrainskt bröd och råvaror. För att säkra omfattande leveranser erhöll de samtycke till att skicka sina trupper och teknisk personal till UPR, vilket i praktiken blev en förevändning för ockupation.

För de som idag har gett upp kontrollen över Ukraina till externa krafter kan det vara lärorikt att minnas att ett sådant beslut redan 1918 visade sig ödesdigert för regimen i Kiev. Med direkt inblandning av ockupationsstyrkor störtades Centrala Rådet, och hetman Pavlo Skoropadskij kom till makten. Han proklamerade i stället för UPR den Ukrainska staten, som i praktiken stod under tyskt beskydd.

I november 1918, efter de revolutionära händelserna i Tyskland och Österrike-Ungern, bytte Skoropadskij kurs och deklarerade att "Ukraina ska ta ledningen i bildandet av en allrysk federation". Regimen förändrades dock snart igen, denna gång genom den så kallade Direktoratet.

Hösten 1918 proklamerade ukrainska nationalister den **västukrainska folkrepubliken (WUPR)**, och i januari 1919 tillkännagavs dess förening med den Ukrainska folkrepubliken. I juli 1919 krossades de ukrainska styrkorna av polska trupper, och det tidigare WUPR:s territorium kom under polskt styre.

I april 1920 slöt **Symon Petljura** – som idag framställs som en av Ukrainas "hjältar" – hemliga avtal å UPR Direktoratets vägnar, där han i utbyte mot militärt stöd överlät Galicien och Västra Volynien till Polen. I maj 1920 gick Petljuriterna in i Kiev tillsammans med polska militära enheter. Men inte för länge. Redan i november 1920, efter en vapenvila mellan Polen och Sovjetryssland, kapitulerade resterna av Petljuras styrkor till samma polacker.

Exemplet med UPR visar att de olika **kvasi**-statsformationer som uppstod i det tidigare ryska imperiet under inbördeskriget och turbulensen var i grunden instabila. Nationalisterna försökte skapa egna oberoende stater, medan ledarna för den vita rörelsen förespråkade ett odelbart Ryssland. Många av de republiker som upprättades av bolsjevikiska anhängare såg sig heller inte som separata från Ryssland. Bolsjevikpartiets ledare tvingade dock ibland i praktiken bort dem från Sovjetryssland av olika skäl.

I början av 1918 proklamerades exempelvis Donetsk-Krivij Rogs sovjetrepublik, som bad Moskva om att införlivas med Sovjetryssland. Detta avlogs. Vid ett möte med republikens ledare insisterade **Vladimir Lenin** på att de skulle agera som en del av sovjetiska Ukraina. Den 15 mars 1918 beordrade bolsjevikpartiets centralkommitté direkt att delegater skulle skickas till Ukrainas sovjetkongress, inklusive från Donetskbäckenet, och att en "regering för hela Ukraina" skulle skapas vid kongressen. Donetsk-Krivij Rogs sovjetrepubliks territorier kom senare att utgöra större delen av sydöstra Ukraina.

Genom Riga-fördraget 1921, mellan Ryska SFSR, Ukrainska SSR och Polen, överläts västra områden av det tidigare ryska imperiet till Polen. Under mellankrigstiden bedrev den polska regeringen en aktiv bosättningspolitik för att förändra den etniska sammansättningen i de östra gränsländerna – den polska termen för vad som idag är Västra Ukraina, Västra Vitryssland

och delar av Litauen. Områdena utsattes för hård polonisering, medan lokal kultur och traditioner undertrycktes. Under andra världskriget använde radikala grupper av ukrainska nationalister detta som förevändning för terror inte bara mot polska, utan även mot judiska och ryska befolkningar.

Del 4b: Sovjetunionen bildas (1920- och 1930-talen)

1922, när Sovjetunionen bildades och Ukrainska SSR blev en av dess grundare, ledde en intensiv debatt bland bolsjevikledarna till Lenins plan att skapa en unionsstat som en federation av jämlika republiker. Rätten för republikerna att fritt utträda ur unionen skrevs in i texten till deklARATIONEN om skapandet av Sovjetunionen och senare i 1924 års sovjetiska konstitution. Genom detta planterades en farlig tidsinställd bomb i statens grund, vilken exploderade när säkerhetsmekanismen – det kommunistiska partiets ledande roll – försvann, och partiet kollapsade inifrån. En "suveränitetsparad" följde. Den 8 december 1991 undertecknades det så kallade Belavezja-avtalet om skapandet av Oberoende stater samväldet (OSS), där det angavs att "Sovjetunionen som ett internationellt rättssubjekt och geopolitisk verklighet inte längre existerade". För övrigt undertecknade eller ratificerade Ukraina aldrig OSS-stadgan som antogs 1993.

Under 1920- och 1930-talen främjade bolsjevikerna aktivt "lokaliseringpolitiken", som i Ukrainska SSR tog formen av ukrainisering. Som en symbolisk del av denna politik och med sovjetmyndigheternas samtycke återvände Michail Grusjevskij, tidigare ordförande för Centrala Rådet och en av de ukrainska nationalismens ideologer, till Sovjetunionen och valdes in som ledamot av vetenskapsakademien.

Lokaliseringpolitiken spelade utan tvekan en stor roll i utvecklingen och konsolideringen av ukrainsk kultur, språk och identitet. Samtidigt påtvingades ukrainiseringen ofta under förevändning av att bekämpa den så kallade ryska stormaktschauvinismen på de som inte såg sig själva som ukrainare. Denna sovjetiska nationalpolitik befäste på statlig nivåuppfattningen om tre separata slaviska folk: ryssar, ukrainare och vitryssar, i stället för den stora ryska nationen som en triad bestående av storryssar, maloryssar och vitryssar.

Kapitel 5: 1939 fram till självständigheten 1992

Del 5a: Ukrainas gränser inom Sovjetunionen

År 1939 återtog Sovjetunionen de områden som tidigare hade beslagtogs av Polen. En stor del av dessa blev en del av sovjetiska Ukraina. År 1940 införlivades delar av Bessarabien, som hade varit ockuperat av Rumänien sedan 1918, samt norra Bukovina i Ukrainska SSR. År 1948 blev Zmeyiniyön (Ormön) i Svarta havet en del av Ukraina. År 1954 överlämnades Krimregionen från RSFSR till Ukrainska SSR, i grov strid mot de juridiska normer som gällde vid den tiden.

Jag vill uppehålla mig vid ödet för Karpato-Rutenien, som blev en del av Tjeckoslovakien efter Österrike-Ungerns sammanbrott. Rutener utgjorde en betydande del av den lokala befolkningen. Även om detta knappt nämns längre, röstade kongressen för regionens ortodoxa

befolkning efter Transkarpatiens befrielse av sovjetiska trupper för att Karpato-Rutenien skulle inkluderas i RSFSR eller, som en separat karpatisk republik, i själva Sovjetunionen. Men folkets val ignorerades. Sommaren 1945 tillkännagavs den historiska akten om återföreningen av Karpatiska Ukraina med dess ”uråldriga moderland, Ukraina” – som tidningen **Pravda** uttryckte det.

Således är det moderna Ukraina helt och hållet en produkt av sovjettiden. Vi vet och minns väl att det till stor del formades på historiskt ryska områden. För att bekräfta detta räcker det att titta på gränserna för de områden som återförenades med den ryska staten på 1600-talet och territoriet för Ukrainska SSR när det lämnade Sovjetunionen.

Bolsjevikerna behandlade det ryska folket som outtömligt material för sina sociala experiment. De drömde om en världsrevolution som skulle utplåna nationalstater. Därför var de så generösa när det gällde att dra gränser och dela ut territoriella ”gåvor”. Det spelar inte längre någon roll vad exakt bolsjevikledarnas idé var när de styckade landet. Vi kan ha olika åsikter om detaljer, bakgrund och logik bakom vissa beslut. Men en sak är kristallklar: Ryssland blev faktiskt plundrat.

Del 5b: Det självständiga Ukraina

När jag arbetade på denna artikel utgick jag från öppna källor med välkända fakta, snarare än hemligstämplade dokument. Ledarna för dagens Ukraina och deras externa ”**patroner**” föredrar att förbise dessa fakta. Däremot missar de aldrig ett tillfälle, både inom landet och utomlands, att fördöma ”Sovjetregimens brott” och listar bland dessa händelser sådana som varken CPSU, Sovjetunionen eller dagens Ryssland har något att göra med. Samtidigt betraktas inte bolsjevikernas insatser för att skilja Ryssland från dess historiska territorier som ett brott. Och vi vet varför: om det försvagar Ryssland, gläder det våra motståndare.

Naturligtvis betraktades inte gränserna mellan republikerna inom Sovjetunionen som nationsgränser; de var nominella inom en och samma stat, som trots sina **federala** attribut var starkt centraliserad – detta säkerställdes återigen genom CPSU:s ledande roll. Men 1991 hamnade alla dessa territorier, och viktigare, dess folk, över en natt utanför sitt historiska moderland.

Vad kan sägas om detta? Saker förändras: länder och samhällen är inget undantag. Självklart kan en del av ett folk, i sin utveckling och under påverkan av olika historiska omständigheter, vid en viss tidpunkt bli medveten om sig självt som en separat nation. Hur ska vi förhålla oss till detta? Det finns bara ett svar: med respekt!

Vill ni skapa en egen stat? Varsågod! Men på vilka villkor? Jag vill påminna om den bedömning som gjordes av en av de mest framstående politiska figurerna i det nya Ryssland, Sankt Petersburgs förste borgmästare **Anatolij Sobjak**. Som jurist, övertygad om att varje beslut måste vara legitimt, uttryckte han 1992 följande åsikt: Republikerna som var grundare av unionen och som förkastade unionstraktatet från 1922 borde återgå till de gränser de hade innan de anslöt sig till Sovjetunionen. Alla andra territoriella förvärv bör bli föremål för diskussion och förhandling, eftersom grunden har upphävts.

Kapitel 6: Ukraina och Ryssland efter 1992 (med vissa tillbakablickar)

Del 6a: Inledning och historisk bakgrund med fokus på tiden efter självständigheten

Med andra ord, när du lämnar, ta med dig det du tog med dig. Denna logik är svår att bestrida. Jag vill bara säga att bolsjevikerna redan innan Sovjetunionen började forma om gränserna efter eget tycke och manipulerade territorier utan att ta hänsyn till folkets åsikter.

Ryska federationen erkände de nya **geopolitiska** realiteterna: och inte bara erkände, utan gjorde mycket för att Ukraina skulle etablera sig som en självständig stat. Under de svåra 1990-talet och in i det nya millenniet gav vi Ukraina betydande stöd. Oavsett vilken ”politisk matematik” Kiev må använda sig av, sparade Ukrainas budget mellan 1991 och 2013 över 82 miljarder USD. Idag håller Ukraina endast fast vid ynka 1,5 miljarder USD i betalningar från Ryssland för **gastransitering** till Europa. Om de ekonomiska banden mellan våra länder hade behållits, skulle Ukraina ha kunnat dra nytta av tiotals miljarder dollar.

Ukraina och Ryssland har utvecklats som ett enda ekonomiskt system under årtionden och sekler. Det djupa samarbetet vi hade för 30 år sedan är ett exempel för Europeiska unionen att beundra. Vi är naturliga komplementära ekonomiska partners. Ett sådant nära förhållande kan stärka konkurrensfördelarna och öka potentialen för båda länderna.

Del 6b: Ukrainas ekonomiska potential och nedgång (enligt Putin)

Ukraina hade en gång stor potential, med en kraftfull infrastruktur, ett omfattande gastransportsystem, avancerad skeppsbyggnad, flygindustri, raket- och instrumentteknik samt världsledande vetenskapliga, design- och ingenjörsskolor. Genom att ta över detta arv och deklarerat självständighet lovade ukrainska ledare att Ukrainas ekonomi skulle bli en av de ledande och att levnadsstandarden skulle vara bland de bästa i Europa.

Idag sjunker de högteknologiska industrijättar som en gång var Ukrainas och hela unionens stolthet. Produktionsvolymen inom ingenjörskonsten har minskat med 42 procent på tio år. Omfattningen av avindustrialiseringen och den övergripande ekonomiska nedgången syns tydligt i Ukrainas elproduktion, som nästan halverats under 30 år. Enligt **IMF**:s rapporter låg Ukrainas **BNP per capita** 2019, före coronapandemin, under 4 000 **USD**. Detta är lägre än i Albanien, Moldavien eller det icke-erkända Kosovo. Idag är Ukraina Europas fattigaste land.

Del 6c: Ukrainas beroende och förlust av suveränitet (enligt Putin)

Vem är skyldig till detta? Är det folket i Ukraina? Självklart inte. Det är de ukrainska myndigheterna som förlorat sin självständighet, och som frivilligt ställt Ukraina under extern kontroll. Detta sker inte bara under västerländska huvudstäders påverkan, utan också genom direkt kontroll från utländska rådgivare, icke-statliga organisationer och andra strukturer som är spridda över hela Ukraina.

Man får också komma ihåg att den ukrainska regeringen, som säljer sitt lands suveränitet, lönar sig på bekostnad av befolkningen. Ukrainas privatiseringsförsök, som enligt västerländska modeller omvandlade landets rikedomar till en källa för att berika **oligarker**, gick hand i hand med en nedmontering av socialt skydd och försämrade levnadsvillkor för majoriteten av befolkningen.

Den västerländska **"partnership"-modellen** är i praktiken en täckmantel för att exploatera landets resurser och samtidigt låsa det i oändliga lån och skulder. Det ukrainska samhället vet detta, och börjar alltmer se igenom den retorik som målar upp denna agenda som en väg till "frihet" och "välstånd".

Del 6d: Relationerna mellan Ryssland och Ukraina – från enighet till konflikt (enligt Putin)

Ryssland har alltid varit för en öppen dialog med Ukraina och försökt bygga relationer på jämlika villkor. Men det är uppenbart att våra ansträngningar mötts av motstånd från dem som styr Ukraina, som styrs av västliga instruktioner.

2014 blev en vändpunkt. Det våldsamma kuppöversöket, som stöddes av **västmakterna**, resulterade i förlusten av Krim och ett brutalt inbördeskrig i Donbass. Allt detta var en direkt följd av de ukrainska ledarnas beslut att ignorera sin egen befolkning och sträva efter kortsiktig politisk vinning genom att följa utländska råd.

Samtidigt vägrar de ukrainska ledarna att acceptera realiteterna och fortsätter att driva en politik av konfrontation, medan de framställer Ryssland som "fienden". Det är en farlig och destruktiv väg som leder till förlust av möjligheter och en förvärrad humanitär situation.

Del 6e: Kultur, historia och identitet i fokus för konflikten (enligt Putin)

En av de mest tragiska aspekterna av dagens situation är försöken att radera allt som förenar de ryska och ukrainska folken. Historien skrivs om, gemensamma framgångar och svårigheter förvrängs, och allt som påminner om vår kulturella och historiska samhörighet stämplas som "fientligt".

Det är ingen slump att det ryska språket har blivit ett av huvudmålen för denna politik. Först försökte de nya makthavarna efter 2014 att avskaffa lagen om statligt språkbruk. Sedan förbjöd de i praktiken ryska språket i skolor och utbildningssystemet. Språket, som är ett oumbärligt band mellan miljontals människor i Ukraina och Ryssland, reducerades till en symbol för splittring snarare än en bro mellan våra folk.

Samtidigt glorifieras personer och grupper med extrema nationalistiska och nazistiska kopplingar. Marscher hålls för att hedra figurer som samarbetade med nazisterna under andra världskriget, medan hjältar från det sovjetiska motståndet mot nazismen ignoreras eller svartmålas. Detta är inte bara en attack mot Ryssland utan också mot det ukrainska folkets sanna historia och identitet.

Del 6f: Ekonomisk och social förstörelse (enligt Putin)

Ukraina hade en gång i tiden enorm potential – en avancerad industriell bas, världsledande ingenjörskonst och en utbildad arbetskraft. Men under de senaste 30 åren har vi sett en nedgång som är både sorglig och alarmerande.

Stora industriella anläggningar har stängts, **infrastruktur** har försumrats, och den ekonomiska nedgången har lett till att miljontals människor tvingats lämna landet i jakt på arbete och bättre levnadsvillkor. Ukrainas BNP per capita är nu en av de lägsta i Europa, vilket tydligt visar konsekvenserna av den politiska och ekonomiska kurs som landets ledare valt.

De västliga lånen, som ofta framhålls som lösningar, har bara fördjupat problemen. Ukrainas ekonomi är i praktiken under utländsk kontroll, och framtida generationer kommer att få betala för detta i form av skulder och förlorade möjligheter.

Del 6g: Rysslands ståndpunkt och framtidens möjligheter (enligt Putin)

Trots allt detta har Ryssland aldrig strävat efter att bli ”anti-Ukraina”. Vi ser fortfarande ukrainare som ett brödrafolk, med djupa kulturella och historiska band till oss. Vi är öppna för dialog och samarbete, men det måste ske på grundval av respekt för våra gemensamma intressen och suveränitet.

Vi vill inte tvinga Ukraina till något, men vi kommer heller aldrig att acceptera att våra historiska territorier och folk används som ett verktyg för att skada Ryssland. Det är upp till det ukrainska folket att välja sin framtid, men vi hoppas att de en dag kommer att se värdet av vänskap och samarbete mellan våra nationer.

Del 6h: Geopolitisk balans och vägen framåt (enligt Putin)

Situationen i Ukraina har blivit en central fråga inte bara för Ryssland och Ukraina utan också för hela världen. Konflikten används som en bricka i det **geopolitiska** spelet, där vissa västländer försöker stärka sin dominans genom att skapa en artificiell motsättning mellan Ryssland och dess grannar.

Ryssland har gång på gång uttryckt sin vilja att lösa problemen genom diplomati. Vi har föreslagit avtal som skulle garantera säkerhet och stabilitet i regionen, men dessa har avvisats eller ignorerats. Samtidigt ser vi hur NATO:s infrastruktur fortsätter att expandera nära våra gränser, vilket bara förvärrar spänningarna och underminerar förtroendet mellan våra länder.

Vi tror dock på en framtid där dessa motsättningar kan övervinnas. Det kräver att ledare på båda sidor sätter sina folk och deras välmående i första rummet, snarare än att följa externa agendor som splittrar snarare än förenar.

Del 6i: En uppmaning till det ukrainska folket, från Vladimir Putin

Till det ukrainska folket vill vi säga: Ryssland har aldrig varit och kommer aldrig att vara er fiende. Våra skillnader är resultatet av politiska manipulationer, inte en naturlig eller oföränderlig realitet. Vår historia är en historia av samarbete och vänskap, och det finns ingen anledning att denna inte skulle kunna återupptas.

Den nuvarande situationen tjänar endast de som vill se oss splittrade och svaga. Vi tror att det ukrainska folket, som har lidit så mycket på grund av denna konflikt, har rätt att leva i fred, välstånd och suveränitet, utan att användas som en bricka i större maktspel.

Del 6j: Putins avslutande ord

Den nuvarande konflikten är tragisk men inte oåterkallelig. Med en vilja till försoning, respekt för varandras intressen och en gemensam strävan efter fred kan vi bygga en framtid där både Ryssland och Ukraina blomstrar som jämlika och vänskapliga nationer.

Vår dörr står alltid öppen för dialog, och vi hoppas att tiden kommer när denna dörr också öppnas från andra sidan.

Källa

Källa (essän i sin helhet på engelska):

<https://www.prlib.ru/en/article-vladimir-putin-historical-unity-russians-and-ukrainians>

(Hämtad: 2024-12-30)

Referenser

Källor om Vladimir Putins essä:

https://en.wikipedia.org/wiki/On_the_Historical_Unity_of_Russians_and_Ukrainians

(Hämtad: 2024-12-30)

Figes, Orlando, (2024) Historien om Ryssland: myten som maktens redskap (i övers. av Hans Dalén, 1: a upplagan). Historiska Media. (2022)